

עפ"א 14697/06/22 - יעל מלין נגד מדינת ישראל

בתי משפט

עפ"א 14697-06-22

08 דצמבר 2022

בית המשפט המחוזי ירושלים

לפני כב' השופטת רבקה פרידמן-פלדמן

בעניין: יעל מלין

המערכת

נגד

מדינת ישראל

המשיבה

פסק דין

1. ערעור על פסק דינו של בית משפט השלום בירושלים (כבוד השופט אלעד לנג) מיום 18.5.2022 בתיק תק"ח 54873-05-21, לפיו הורשעה המערערת בעבירה של יציאה ממקום מגורים לפעולה או למטרה שאינה מותרת, עבירה לפי תקנות סמכויות מיוחדות להתמודדות עם נגיף הקורונה החדש (הוראת שעה) (הגבלת פעילות והוראות נוספות) תש"ף-2020, ונגזר עליה תשלום קנס בסך 500 ₪.

הערעור מופנה כנגד הכרעת הדין.

ההליכים בבית-משפט קמא

2. ביום 26.5.2021 הוגש נגד המערערת כתב אישום, בשל כך שבתאריך 17.10.2020 נמצאה בפארק בסמוך לנס הרים. נטען כי במעשיה האמורים יצאה המערערת למרחב הציבורי שלא לאחת מהפעולות או המטרות המפורטות בתקנה 2 לתקנות שעת חירום (נגיף הקורונה החדש - הגבלת פעילות) תש"ף-2020 (להלן: התקנות).

3. בדיון שהתקיים בבית-משפט קמא טענה המערערת: "יצאתי מבריתה של בת אחותי אשר נולדה, האירוע היה סמוך לבית שלהם. חיכינו שהמשטרה תאשר את הברית. בחרנו שלא לקיים את הברית בבית בגלל שדאגנו להורים שלנו, היו 9 אנשים. שבועיים לפני האירוע אפשרו ברית. באמת שכך פירשנו את החוק... היינו שם מתוך מחשבה שאנו פועלים באופן חוקי, זה היה אירוע מצומצם. באותה עת, חיינו בין גל לגל ועמדנו בכל התקנות, בכל התקופה הזו".

4. המערערת טענה עוד כי אביה, שנשפט בגין השתתפות באותו אירוע, זוכה מהעבירה על ידי כבוד השופט עדי בר-טל.

5. בהכרעת הדין קבע בית-משפט קמא:

"תקנות הקורונה שהיו רלוונטיות באותה עת - תקופה בה הוטל סגר על כלל הציבור - התירו יציאה ממקום המגורים, בין היתר, למטרות מוגדרות שהינן אירוע של חתונה, ברית ולוויה. יש להזכיר, כי גם על אירועים אלה הוטלו מגבלות של מספר האנשים שהותרו להשתתף בהם.

הנאשמת מבקשת לפרש את ההיתר לערוך אירוע של ברית, כמתיר קיום אירוע של בריתה. אני סבור כי פרשנות נכונה של תקנות הקורונה מצדיקה הכללת אירוע של בריתה בגדר אירוע של ברית שהותר בתקנות. הטעם לכך הוא כי האירוע של ברית נדרש להיות מקוים, הן על פי המקורות הדתיים והן על פי אלה הרפואיים, ביום ספציפי לאחר לידת הבן, בעוד שאירוע של בריתה (זבד הבת), הינו אירוע "מסיבה", אשר נהוג לקיימה בסמוך ללידה, אך במועד שאינו דווקא קרוב מאוד למועד הלידה, וממילא אינו נקוב בימים. לשאלת הנאשמת, מדוע אם כן הותר ביצוע של אירועי חתונה - נראה כי היגיון המחוקק בעניין זה טמון במורכבות הכרוכה בארגון אירוע של חתונה, אשר ככלל דורש הכנה וארגון מורכב בפרק זמן של מס' חודשים מראש, כך שביטולו מכורך איסור עריכתו, עלול היה לגרום להכבדה בלתי מידתית על הציבור. משיקולים אלה, אני סבור כי הדין לא התיר באותה עת עריכת אירוע של בריתה בגדר החריגים על איסור היציאה ממקום המגורים שנקבעו בתקנות".

6. על כך הערעור שלפניי.

טענות הצדדים בערעור

7. המערערת טוענת כי "פסק דינו של השופט לנג מבוסס על נימוקים שגויים, ואף מנוגד לעקרונות היסוד של פרשנות בדין הישראלי בכלל ובדין הפלילי בפרט...". נטען כי התקנות מאפשרות יציאה לאירוע משפחתי מוגדר של בן משפחה מקרבה ראשונה - חתונה, ברית או הלוויה, וכי תכליתן היא לאפשר השתתפות בטקסים משפחתיים חשובים במיוחד; כי בית-משפט קמא שלל "בריתה" מאחר שאין לה תאריך מוגדר, אך כך גם כשמדובר בחתונה; וכי בהתאם לחוק הפרשנות "האמור בלשון זכר - אף בלשון נקבה משמע..." ולפיכך היה על בית המשפט לפרש את המונח "ברית" ככולל גם "בריתה". לטענת המערערת, הפירוש שהציעה, ואשר על פיו נהגה, הוא פירוש סביר והיה על בית המשפט לקבלו. עוד נטען כי "פסק דינו של בית המשפט קמא פוגע בחופש הדת ובעיקרון השוויון".

בנוסף מפנה המערערת להכרעת דין שנתנה בעניינו של אביה, על ידי כבוד השופטת עדי בר-טל, בתק"ח 51291-10-21, בו נדחתה טענת התביעה לפיה דין ברית אינו עולה עם דין בריתה.

8. למען הסדר הטוב, יצוין כי בפסק דינה של כבוד השופטת עדי בר-טל נקבע:

"המאשימה טוענת מנגד, כי ההיתר שניתן לביצוע ברית, הינו היתר מכח מצווה דתית המחייבת קיום ברית

לאחר 7 ימים מיום הלידה, להבדיל מבריתה, אותה ניתן לדחות בחודש או חודשיים...

ביום 14.10.20 התקנה תוקנה באופן בו הוספה אף חתונה והותרה השתתפות בחתונה של קרוב משפחה.

במצב דברים זה, קשה לקבל את טענת המאשימה ולפיה מהתקנה עולה כי דין ברית אינו כדין בריתה. המאשימה טוענת כאמור, שלוויות ובריתות הן מצוות דתיות אשר יש לקיימן במועדים ברורים, להבדיל מבריתה, אולם כאמור, משהוספה לתקנה אף "חתונה", אשר אין כל חובה דתית לקיימה בתאריך כזה או אחר, הרי שלא ניתן לטעון שהתקנה כוונה אך למצוות הדתיות המחויבות בזמנים קבועים על פי ההלכה.

לפיכך, לא ניתן לטעון, שפרשנות הנאשם כפי שניתנה בדיון, לקיום חגיגת בריתה, אינה פרשנות סבירה לנוכח התקנה כולה ותכליתה. הלכה למעשה, התקנה התירה קיום אירועים שונים בלי הבחנה בין אירוע דתי לחילוני. עוד אציין, כי לו אכן כוונת המחוקק היתה אך לדאוג לביצוע החובות הדתיות, היתה מוטלת מגבלה של מניין בלבד, על מנת שהמצווה תקויים ותו לא. בפועל, באותו מועד הותרה התקהלות של עד 20 איש במקום פתוח. קרי, הותרה חגיגה של הולדת הבן, מלבד קיום המילה, ואיני סבורה שלא ניתן היה לקיים חגיגה להולדת הבת עם אותה מגבלה של כמות משתתפים".

9. המשיבה טוענת כי אין עילה להתערב בהכרעת דינו של בית-משפט קמא. לדברי ב"כ המשיבה, התקנות קבעו מקרים ספציפיים ומפורשים בהם ניתן לצאת למרחב הציבורי, ובהם ברית. בריתה איננה ברית מילה.

דיון והכרעה

10. המחלוקת בין הצדדים בתיק זה מתמקדת בשאלה האם משנקבע בתקנות כי ניתן לשהות במרחב הציבורי לצורך השתתפות ב"ברית", הדבר כולל השתתפות גם ב"בריתה". בעניין זה, דעתי כדעת כבוד השופט אלעד לנג, מכמה טעמים.

11. ראשית, התקנות האמורות לא אפשרו השתתפות במסיבות, שמחות או אירועים באופן כללי, גם כאלה הקשורים בבן משפחה קרוב, אלא נקבו בשלושה אירועים ספציפיים - חתונה, ברית, ולהבדיל הלוויה. משנקבעו אירועים מוגדרים, אין מקום להרחיב את תחולתם בפרשנות כזו או אחרת. לעניין זה התקנות ברורות. כבר מטעם זה, דין הערעור להידחות.

שנית, המערערת טוענת כי פסק דינו של בית-משפט קמא פוגע בחופש הדת ובעיקרון השוויון, בכך שהבחין בין "בריתה" ל"ברית". לטענתה, בית-משפט קמא פירש את התקנות, באופן שמבחין בין אירועים משפחתיים על בסיס אמונה דתית ועל בסיס המגדר של הילוד.

מעיון בהכרעת דינו של בית משפט קמא, לא מצאתי כי נעשתה הבחנה בין אירועים שונים על בסיס דתי או מגדרי.

החלטת בית המשפט נגעה **למועדים** המוגדרים בהם נערכים ברית או הלוויה, כסיבה בגינה אפשרו התקנות לצאת למרחב הציבורי על אף המגבלות הכלליות שחלו באותה עת. בית-משפט קמא מצא כי יציאה לצורך חתונה מותרת אף היא, **אף זאת בקשר ללוחות זמנים**, אך ללא קשר לדת אלא להכנות הדרושות ולארגון המורכב של חתונה, שבשלהם ביטול חתונה עלול לגרום להכבדה בלתי מידתית על הציבור. למעלה מן הצורך יצוין, כי ללא קשר לשיקולים דתיים, רבים בציבור נוהגים שלא לדחות חתונה לאחר שהמועד לעריכתה נקבע, ומכאן משמעות נוספת לקיום האירוע במועד שנקבע.

שלישית, אין מקום להשוואה בין "ברית" ל"בריתה".

ברית מילה היא מצווה ביהדות, שעיקרה למול את עורלת הזכרים. ההתכנסות נועדה לטקס כריתת העורלה ביום השמיני ללידתו של תינוק.

"בריתה", המכונה גם "זבד הבת" היא מסיבה, לציון השמחה הקשורה בהולדת הבת.

אימוץ המונח "ברית", והפיכתו ל"בריתה" ככינוי למסיבה הקשורה בהולדת הבת, אינו יוצר זהות בין האירועים, שבבסיסם הם שונים לחלוטין.

יתרה מזו, כאמור, ברית יש לערוך ביום השמיני ללידתו של התינוק, ואילו "בריתה" ניתן לערוך בכל מועד, כפי שנעשה גם באירוע מושא תיק זה, עת נערכה החגיגה חודש לאחר הולדת התינוקת.

אין בהבחנה בין "ברית" ל"בריתה" קשר לדת, אין בה פגיעה בחופש הדת ואין בה פגיעה בעיקרון השוויון.

12. נוכח האמור לעיל, לא מצאתי כי נפלה טעות בהכרעת דינו של בית-משפט קמא, והערעור נדחה.

13. המערערת תשלם למשיבה הוצאות הערעור בסך ₪1,000.

המזכירות תשלח העתק פסק הדין לב"כ הצדדים.

ניתן היום, י"ד כסלו תשפ"ג, 08 דצמבר 2022, בהעדר הצדדים.